

Περιμένω την Ανατολή *

της Νατιας Αντωνίου

Κρατούσε το κλειδί της εξώπορτας του σπιτιού του από το ' 74.

Πάντα πάνω του...

Κι ας μην ταίριαζε στην καινούργια κλειδαρότρυπα του νέου του σπιτικού...

Κάθε πρωί γέμιζε το ποτιστήρι.

Κι ας μην είχε κήπο στο νέο του σπίτι...

Κάθε βράδυ προσευχόταν για επιστροφή.

Κι ας ήξερε ότι οι μέρες του λιγότευαν...

Κι ας ήξερε ότι ο ήλιος του έδυε...

Ήπιζε όμως σε μια ανατολή. Κι ας ήταν μόνο στην ψυχή του...

Μια μέρα ακούει δύο ρέξεις που του ανθίζουν την καρδιά.

«Ελευθερη Διακίνηση» Κοντεύει να τρελλαθεί...

Με τρεμάμενο χέρι παίρνει το ακουστικό. Το γιο του καλεί.

«Γιε μου, άκουσες αυτό που άκουσα κι εγώ; Πάμε σπίτι μας; Οι δρόμοι άνοιξαν!»

Αυτό ήταν. Το 'πε και το 'κανε.

Την επομένη, από το πρωί, έβαλε τα καλά του. Θα πήγαινε σπίτι του... ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ!

Στην τσέπη το κλειδί και στο χέρι το ποτιστήρι.

Αγωνιά, περιμένει μα δεν κουράζεται. Επιμένει!

Τα καταφέρνει. Περνά στη γη του...

Όλα γνώριμα του φαίνονται. Όμως, ακόμη διαφορετικά...

Τα πόδια δεν τον πονάνε πλέον. Η χαρά τα γιάτρεψε.

Νιώθει παιδί κι ας είναι άσπρα τα μαλλιά του.

«Πάω σπίτι μου» ψιθυρίζει. «Σπίτι μου»...

Να την εκκλησία βουβή και ρημαγμένη...

Πίσω απ' αυτήν ήταν τότε που το άφησε το σπίτι του και πίσω του σπιτιού ο περιποιημένος κήπος του με όλα τα λουλούδια.

Περνά την εκκλησία. Η καρδιά κοντεύει να σπάσει...

«Ακόμη στέκει... ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ!!! Ακόμη στέκει...Να 'το!»

Πλησιάζει την πόρτα. Γονατίζει μπροστά της...